

"Можеш лагати неке људе све време,

можеш лагати све људе неко време,

али не можеш лагати све људе све време."

Абрахам Линколн

Није данас лако бити у Србији и стоички издржати све успехе ове власти. Није лако било издржати ни све оне тада „незапамћене“, а већ данас заборављене успехе претходне власти. Успех претходне власти наставио се ништа мањим (ако не и већим) успехом садашње власти.

Из тога се може закључити само једно - да ништа у несрећној Србији не успева боље од успеха оних који су тренутно на власти.

Они који тај успех стрпљиво граде чине све што је у њиховој политичкој моћи да би нама, обичним смртницима, олакшали живот у сопственој земљи, на сопственом послу, у сопственој породици... Нико нас и не пита да ли смо ми то од њих тражили, очекивали или прижељкивали. Упркос свим мерама које је предузимала и она претходна и ова садашња власт, огроман број становника из ове земље одлази - „више и јаче него икада у историји Србије“. И то, да се више никада у њу не врате. С друге стране, власт не чини

Судбина богатства стеченог шапатоу уплашене Србије

Пише: Миланко Шеклер
понедељак, 04 јун 2018 12:11

ништа да их у томе спречи јер, боже мој, „свако иде где мисли да му је боље“, а они не желе да „улазе у личне одлуке, каријере и живот било ког појединца“.

Одлазак наших лекара специјалиста превршио је сваку меру. Одлазак медицинских сестара, такође. А, у последње време, смо сви хтели – не хтели, сведоци одласка чак и обичних младих људи (без неке посебне школе и ретке или тражене професије), жељних само нормалног скромног обичног живота. Свесни смо и одласка добрих мајстора свих могућих заната. Одласка чак и најобичнијих неквалификованих, али вредних радника. Невоља је у томе што су ти које испраћамо људи у најбољим годинама, репродуктивно активни, те одлазак сваког од њих појединачно подразумева и одлазак још минимум четири члана њихових породица.

Некада су из комунистичке Србије одлазили махом неквалификовани радници. И, у највећем броју случајева одлазили су „тамо“ са циљем да зараде како би овде створили боље услове за живот себи и својој породици, а потом се заувек вратили. Данас одлазе углавном да се никада више не врате.

Владине мере на подизању наталитета су за сваку похвалу, али се бојим да оне ни приближно неће моћи ништа да промене. Барем не у догледно време.

Стране инвестиције - о којима се толико данас прича и од којих се, по речима представника власти, једино може очекивати „виши стандард и бољи живот“ - отварају тако „жељена радна места“ у Србији. Та радна места се крећу у дијапазону од мотања каблова и шивења гаћа, до продаваца у маркетима и раду на бензинским пумпама или дистрибутивним центрима. А и таква, руку на срце углавном крајње бедно и лоше плаћена радна места, купујемо силним новцем из државног буџета – буџета који припада свима нама.

С једне стране, ова, као и претходна власт, учи нас да држава не треба да инвестира у привреду и отвара своје компаније, као и то да оне компаније које је стварала деценијама треба што пре да преда приватницима. Јер држава је, каже се, лош власник и управљач. С друге стране, та иста власт нас учи да се „стране инвестиције морају финансирати и субвенционисати“. То јест, да се страним приватним власницима мора дати новац како би они отворили нова радна места за све оне који су одлучили да остану у својој земљи.

Дакле, када би држава хтела да инвестира у компанију, предузеће или неку јавну установу - која је неопходна и која би била од општег друштвеног интереса - онда је то погрешно, јер држава није ефикасна у управљању и лош је власник. А, када неки страни приватник хоће да отвори, на пример, „шивару гаћа“, онда се он мора „помоћи“ новцем из државног буџета!

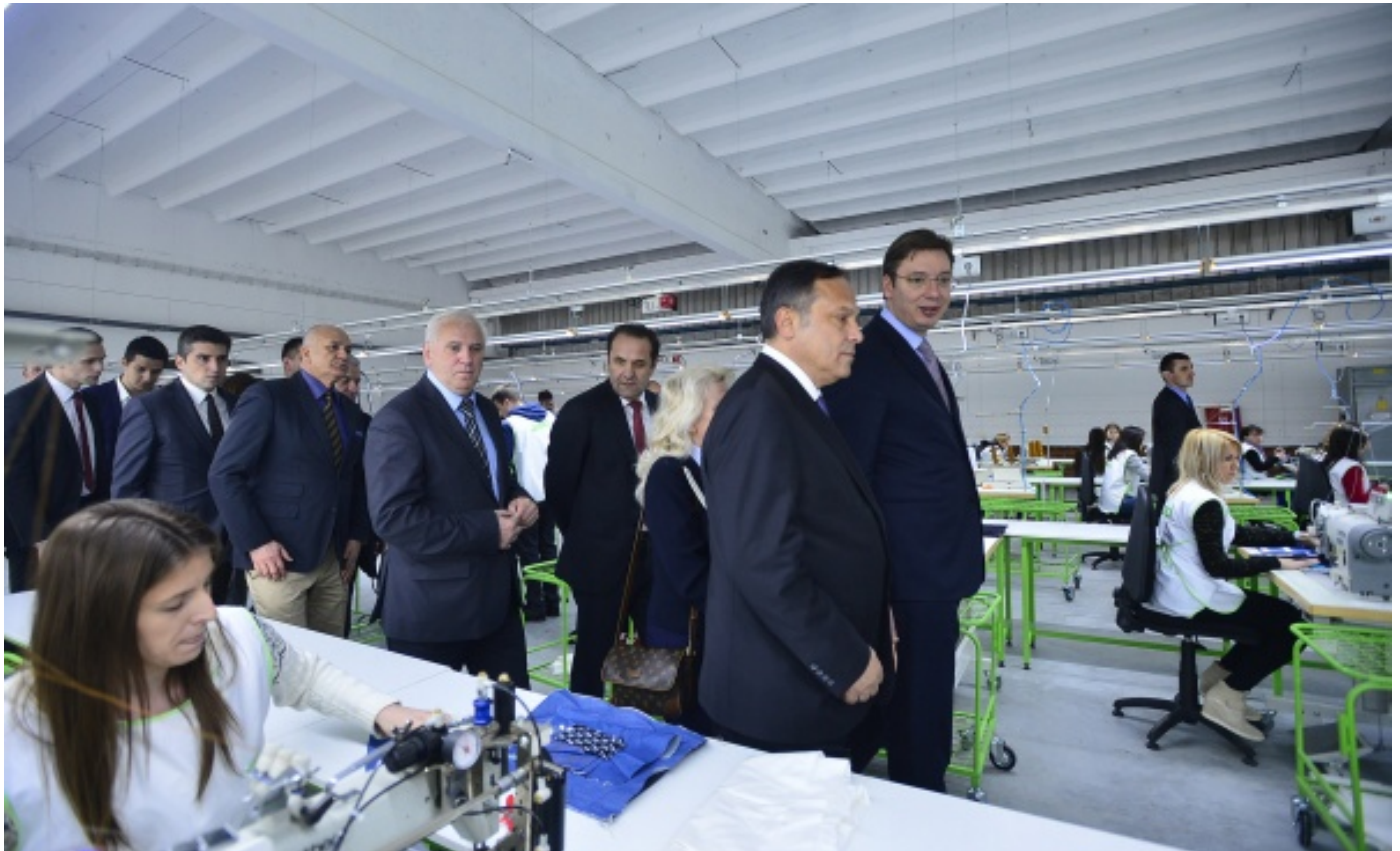
Када држава хоће и може да створи успешну компанију - онда то она не сме, јер то је мешање и „државни интервенционизам на слободном тржишту“ (што не сме нипошто да се ради, јер „слободним тржиштем треба да управљају слободни закони тржишта, а пре свега здрава конкуренција“). А, када треба да страна приватна компанија „послује по слободним законима тржишта“ и да се бори са здравом конкуренцијом сама, онда она може да очекује обавезну и велику помоћ државе у новцу.

Чекајте, нешто ми није јасно!

Судбина богатства стеченог шапатам уплашене Србије

Пише: Миланко Шеклер
понедељак, 04 јун 2018 12:11

Ако већ у Србији имамо приватне компаније које се баве текстилом, што значи да већ постоји конкуренција и слободно тржиште у том сектору, зар помоћ државе неком новом „шивачу гаћа“, није нелојална конкуренција онима који већ раде без те субвенције? Давање велике привилегије овим другима усмерене су директно против оних домаћих приватних компанија који су без икакве државне помоћи већ саме успеле да нам шију доњи веш.

Или, други пример. Србија има доста приватних компанија и предузећа која се баве израдом намештаја. Када држава да значајне привилегије страном приватном предузећу, на пример „Икеи“, које се бави истом том делатношћу - зар то није државни интервенционизам? Односно, мешање у слободно тржиште и довођење једног страног тржишног учесника у привилегован положај у односу на бројне домаће компаније које опстају на нашем тржишти већ деценијама.

Шта би било да је неки наш власник приватне компаније за израду намештаја дошао у Владу Србије (и ову и ону пре ове), и рекао да жели да отвори салон намештаја близу Београда, а потом тражио бесплатну локацију, бесплатну инфраструктуру и да се

Судбина богатства стеченог шапатам уплашене Србије

Пише: Миланко Шеклер
понедељак, 04 јун 2018 12:11

измести наплатна рампа на аутопуту како би имао више посетилаца? Па, рекли би му „Ко вас је послао?“, „Ко стоји иза вас?“, „Чији сте ви брат или рођак?“. Када би рекао да је дошао сам и да иза њега нико не стоји, онда би му казали да не могу да верују шта се он усуђује да тражи од своје Владе или би га питали „А, на чему сте ви гоподине?“, и „Јесте ли скоро посетили свог изабраног лекара?“.

Све горе описано је нама свима већ добро познато.

Но, данас у Србији има и једна сасвим нова појава чији корени, истини за вољу, такође имају своје скромне почетке и у претходној власти. Ипак, данас неки нови политички моћници, односно боље рећи њихова блиска родбина и пријатељи - за чије биографије се користи језичка синтагма „криминална прошлост“ и који иза себе већ имају импресиван број туча, пребијања и батињања, па и оптужби за покушаје убистава и убиства - јесу они чија се имена данас најчешће са страхом шапућу на јавним местима, државним установама, али и кафанама широм Србије.

Судбина богатства стеченог шапатоу уплашене Србије

Пише: Миланко Шеклер
понедељак, 04 јун 2018 12:11

Бојим се да тај страх с којим се данас „тихим шапатоу“ изговара тих неколико увек истих имена и презимена, јасно и трајно одређују све будуће догађаје на политичкој сцени Србије. Волео бих да грешим, али се бојим да нам је наша заједничка судбина већ одавно запечаћена, и то како нама „шапачима“, тако и њима, о којима се шапуће.

Бојим се да нам следи велико урушавање свега и свачега и да ће под тим рушевинама остати многи од нас, али и њих, заувек. Бојим се да нико неће пристати да гладан, го и бос, као овца посматра како ничу нечије куле и градови стечени, пре свега, шапатоу уплашене Србије.

Судбина богатства стеченог шапатоу уплашене Србије

Пише: Миланко Шеклер
понедељак, 04 јун 2018 12:11

На крају крајева, ако су у нашој земљи сви њени највећи домаћи предузетници и бизнисмени унапред оптужени да су „тајкуни“, „криминалци“ и „лопови“, и повлаче се по насловним странцама таблоида, а богами и затвора, онда нема ничег чудног и необичног у томе да се у тој и таквој земљи појави до сада непозната и потпуно нова професија моћних и успешних људи. Људи чија се имена и презимена изговарају само шапатоу, а који својим „тихим деловањем“, и „пословним понудама које се не могу одбити“ полако преузимају власништво над свим успешним пословима и бизнисом оних недовољно „политички јаких“, али вредних и посвећених, домаћих предузетника.

Но, то и такво власништво и богатство широј јавности скоро непознатих личности, у суштини је стечено захваљујући само двама врстама шапата - њиховим шапатоу изговорених понуда на ухо уплашених власника и шапатоу уплашене Србије док о томе говори.

Али, такав шапат одјекује данашњом Србијом снажније него икада. Снажније и од најјаче олује! Шапатоу нагомилана неједнакост и неправда никада се шапатоу не окончава и не завршава. У Србији се данас и о томе почиње да шапуће! После толиког шапутања све је већа галама. Јер, када цела Србија почне да шапуће, то ће бити таква бука и галама, од које више нећемо моћу да чујемо ни сами себе, а камоли њих...